

El PSOE i la sentència

Tothom ha opinat sobre la sentència de l'any. Que si Cristina de Borbó ha gaudit de la protecció de l'Estat, que si el seu home entrarà o no a presó, que si Jaume Matas... D'opinions n'hi ha hagut a desdir. Tanmateix, sembla que ningú s'ha fixat en allò que és verdaderament rellevant des del punt de vista polític: l'agermanament del PSOE, a l'hora de valorar la sentència, amb el PP i Ciudadanos a favor de la Borbó i de la monarquia. No és que sigui una novetat, és ver, però tal com estan les coses és molt cridaner que els rectors actuals del Partit Socialista continuïn levantant d'aquesta manera per sobre de la seva amenaçant realitat.

El PSOE és una olla de caragols. Caragols que es maten els uns als altres, val a dir. Després del desastrós comitè federal del passat 1 d'octubre, es va fer famós allò de "cosir", que va dir la Sultana, Susana Díaz. L'andalusa devia esperar que les coses anessin els següents mesos d'una manera molt diferent de com han anat. Lluny de cosir-se res, el que s'està multiplicant són les costures rebentades. La guerra al si del PSOE està del tot desfermada. En aquest context es va fer pública –el passat divendres 17 de febrer– la famosa sentència sobre el cas Borbó. Es pot entendre, doncs, que els directius socialistes estiguessin pensant en altres coses i no prestessin massa atenció a les valoracions que feren d'això de la germana del rei espanyol, però la qüestió era prou important per haver-ho pensat millor i no demostrar el que han demostrat.

Sentència per a l'elit

El PSOE valorà que la sentència demostrava que la llei "és igual per a tothom" i que funciona la mar de bé "l'Estat de dret". El cap del gabinet dels advocats de la Borbó, Miquel Roca, va dir "estic levantant", de content. El PSOE sens dub-

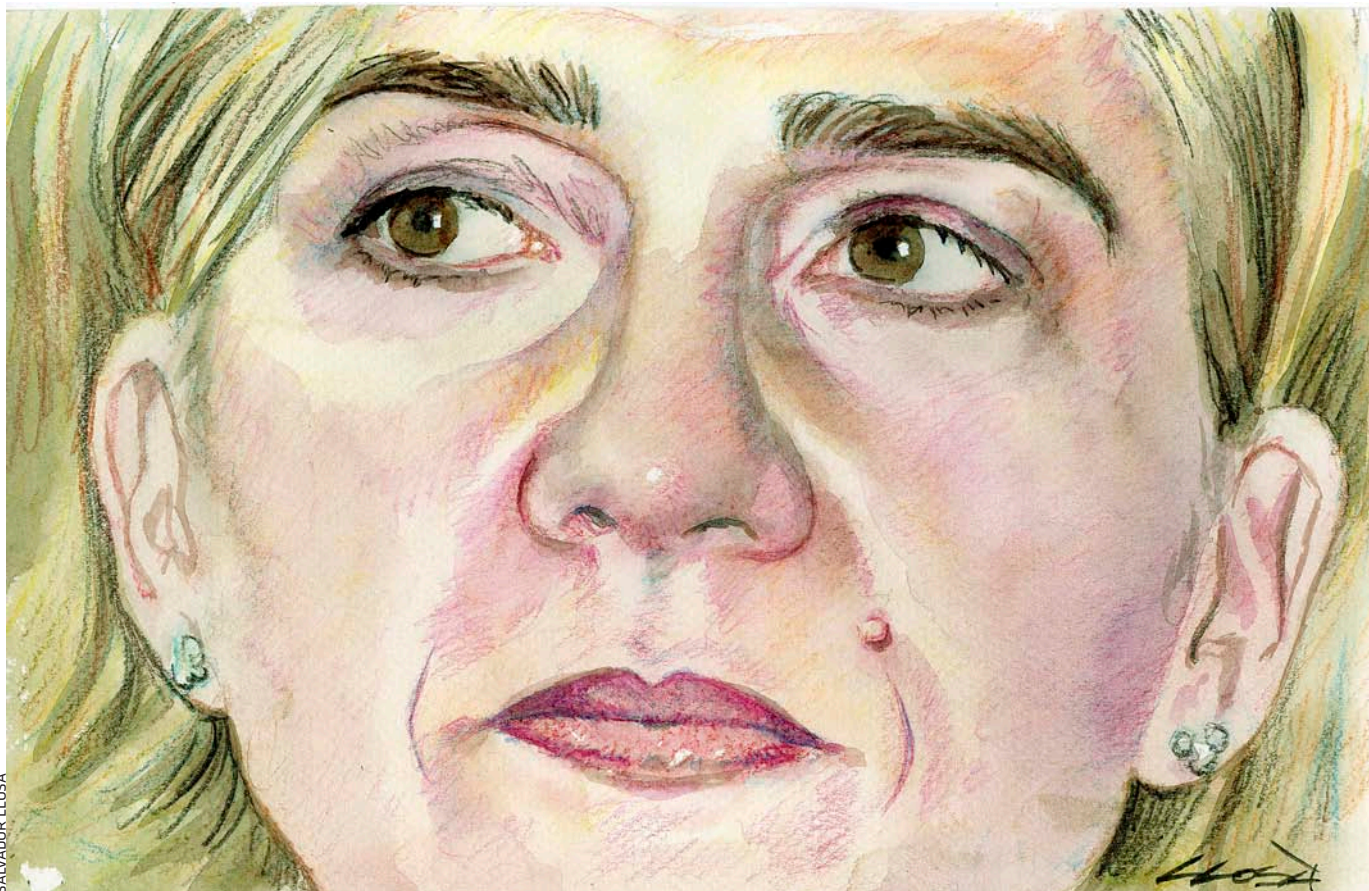
MIQUEL
PAYERAS

te també levitava. Però en el seu cas per sobre de la realitat a la qual hauria d'estar ancorat. Quina és aquesta realitat? Doncs la d'una societat on hi ha dones que confien en els seus marits o parelles delinqüents però que són condemnades per col·laborar amb ells, a través de sentències que menyspreen qualsevol possibilitat que la manca de coneixement dels fets irregulars les exoneri. Són els casos per exemple de la famosa *tonadillera* Isabel Pantoja o en especial de l'exposada de Julián Muñoz, Maite Zaldívar. Tots dos s'hi assemblen molt, moltíssim, al de la Borbó i Urdangarín. En especial el de l'ex-dona de l'antic batlle de Marbella. És vera que no hi ha dos casos judicials exactament iguals, però és molt difícil creure que Cristina de Borbó, que no és com la seva germana, que s'ha format i que ocupa un lloc professional que implica certs coneixements –deixant al marge l'evidència que l'ocupa per ser filla de qui és– es deslliuri de tota culpa perquè desconeixia el que feia el seu espòs, a pesar que amb ell compartia la propietat –al 50%– d'una empresa que serví per rebre les tres famoses factures falses que la Hisenda pública va determinar que no eren falses, per pagar despeses familiars amb doblers d'origen il·legítim, que tenia la seu al mateix domicili conjugal i que, en fi, va ser un dels instruments per cometre els delictes que la sentència diu

que perpetrà el seu home. Res de tot això justifica, al parer del tribunal que la va jutjar, considerar-la culpable.

Sincerament: qualcú es pot creure que una altra dona en una situació semblant no acabaria condemnada, tal com mostren els casos citats?

La comparativa assota el PSOE. Perquè és senzillament irritant que un partit que es diu a si mateix progressista saludí la sentència absolutòria que el que fa de bon de veres és consagrar –just al contrari del que els socialistes asseguren– la desigualtat davant de la llei. Aquesta és la trista realitat. És clar que les magistrades que formaren el tribunal feren la feina correctament. Jutjaren el que tenien a les mans per jutjar. El problema fou en origen i durant tot el procés previ. Des del primer moment la pressió per alliberar Cristina va ser enorme: Mariano Rajoy, que digué que a la Infanta "le irá bien"; l'Agència Tributària, que envià perits que feren declaracions exculpatòries que deixaren bocadat tothom; la transmutació de les factures –que, si s'haguessin acceptat com a falses, haurien suposat delictes fiscals per la Borbó–; el mateix monarca –el que va dimitir– que, a través de la seva Casa, pressionà... La maquinària de l'Estat, amb la decidida participació de la fiscalia, que es convertí en fàctica defensa, aconseguí que només l'acusació popular, la de Manos Limpias, quedés com a base a la qual el jutge instructor del cas, José Castro, s'aferrà per assegurar l'egregia figura al banc dels acusats. I quan s'inicià el judici, esclatà, molt convenientment per als interessos del règim, l'escàndol d'aquest sinistre sindicat –que, d'altra banda, és versemblant que sigui un sindicat de corrupció– que desacredità la seva postura acusadora. Vist això, era difícil que el judici tingués un final diferent del que ha tingut.

SALVADOR LLOSA

QUALCÚ ES POT CREURE QUE UNA ALTRA DONA EN UNA SITUACIÓ SEMBLANT NO ACABARIA CONDEMNADA? LA COMPARATIVA ASSOTA EL PARTIT SOCIALISTA

L'AGERMANAMENT DEL PSOE, A L'HORA DE VALORAR LA SENTÈNCIA, AMB EL PP I CIUDADANOS A FAVOR DE LA INFANTA I LA MONARQUIA EL DEBILITA

No obstant, el PSOE es congratulà de la sentència respecte a la Borbó dient que la llei és per a tothom igual, que Espanya és un Estat de dret i tots els etcèteres que els representants del règim borbònic han dit. És curiós observar que, quan l'ex-ministra del PP, Ana Mato, diu exactament el mateix respecte al seu ex-marit que el que digué la Borbó amb relació a Urdangarín, en un cas molt semblant si no idèntic, el PSOE no s'ho creu de cap manera i dóna per segura la culpabilitat de la política conservadora. Això es diu fer parts i quarts. Ni més ni pus. Cosa que ja estem acostumats que facin els polítics. Sí, però en aquest cas es tracta d'un partit que lluita per sobreviure davant la pressió

per l'esquerra de Podemos i resulta que, per assolir l'objectiu, els seus directius han decidit posar-se al costat del PP i de Ciudadanos llepant els Borbons. Estratègicament és una errada enorme.

En efecte, els socialistes –al contrari del que diu la Sultana– no podran recuperar ni a curt ni a mitjà termini –a deu o més anys vista qui sap què pot passar– el percentatge de vot que tenien abans de l'eclosió de Podemos. Del 22% que tenen acreditat ara a les urnes no passaran al 44% de 2008 de cop i volta. No duplicaran els seus vots sigui qui sigui el nou secretari general i passi el que passi en el pròxim congrés. Això, donant per fet, és clar, que recuperin terreny i que no en perdin amb

relació a la formació morada. Per tant, necessitarien, per assolir el poder, aliats. Que no poden ser ni el PP ni Ciudadanos. Justament amb els qui s'agermana.

Aquest arrenjerament amb l'elit del sistema borbònic potser només és imputable a una mena d'inèrcia del passat i, quan hagi superat el congrés, les coses canviaran. Tot pot ser, en aquest món. Tanmateix, la postura adoptada envers la sentència fa pensar que guanyi qui guanyi –però, sobretot, si guanya, com pareix més probable, Díaz– el PSOE continuarà instal·lat en una posició que esmussa molt els seus antics votants.

Historiador i periodista d'EL TEMPS